

Той ма поглѣда съ особенно сѣжаление; но продължаваше да са разговаря съ мене. Азъ са извѣстихъ, че неговото име е Иванъ Ивановичъ Зуринъ, че той е ротмейстеръ при хусарскиятъ полкъ, че е дошѣлъ въ Симбирскъ да приема рекрути (нови солдати) и че живѣе въ трактирътъ. Зуринъ ма помоли да обѣдвамъ заедно съ него, каквото е богъ далъ, по солдатски. Азъ са сѣгласихъ съ удоволствие. Сѣднахме да обѣдваме. Зуринъ пиеше много, гощаваше и мене, като ми говорѣше, че азъ сѣмъ длъженъ да са приучавамъ камъ службата. Той ми разказваше военни анекдоти, които ма накарваха да са смѣя до толкова, щото безъ малко щѣхъ да са тѣркола отъ кикотене. И така, ние станавме отъ трапезата свѣршени приятели. Послѣ това той са сѣгласи да ма научи да играя на билирдъ. «Това занятие, говорѣше той, е тѣврде потрѣбно за оние наши братия, които служатъ въ войската. Въ времето на пѣтуванието си, напимѣръ, ще да дойдешъ и въ нѣкоя малка паланка. А съ какво ще да са занимава човѣкъ въ подобенъ градъ? Въ продължението на сичкото това време ни единъ човѣкъ не може да бѣде еврейнъ. Щѣшъ не щѣшъ, а трѣба да идешъ въ кавенето и да играешъ на билирдъ! Ето защо и ти трѣба да са научишъ да играешъ!» Азъ бѣхъ убѣденъ отъ Зурина окончателно, и захванахъ да са уча съ голѣмо прилѣжание. Зуринъ ма насѣрчаваше, чудеше са на моятъ напрѣдокъ, и послѣ нѣколко урока ми предложи да играемъ на пари, само по 2 пари, и то не за да спечѣлимъ, а само да не играеме напразно, което, по неговото мнѣние, е най-лошавъ навикъ. Азъ са сѣгласихъ и на това, а Зуринъ заповѣда да ни дадатъ пуншъ и уговори ма да го испитамъ, като ми повтаряше, че трѣба да са приготвимъ за службата. А безъ пуншъ каква служба може да бѣде! Азъ го послушахъ.